

Charlotte Weitze

Villy

Efter en lang køretur kommer de til Inge og Hans-Kurt. Far parkerer bilen i gårdens mudder, som er tyk efter sommerregnen. Mor åbner forsigtigt døren, for hun ved, at den store hund Villy altid løber igennem bilen. Men den er fredelig nok på bunden, bare den får lov til at løbe lidt rundt og sige goddag. Far, mor og Mina stiger ud. Mina hilser pænt på Hans-Kurts brede næve, han ler i sit store skæg og siger, at de skal komme ind og få kaffe og kage.

Inge sidder derinde, stor og tavs. Hun har en nylonkjole på, sveden perler ved tindingen, og hun lugter lidt. Mina river sig løs fra mor og går baglæns. Inges øjne er store og tomme. Hun smiler ikke.

– Sig nu goddag til tante Inge, hvisker mor til Mina – du ved jo godt, at Inge ikke er helt rask, men hun kan godt forstå alt, hvad du siger.

Far og mor hilser på Inge. Mor giver hende et krampagtigt knus. Mina giver Inge hånden. Den er stor og fugtig.

– Dav, siger Inge med dyb stemme. Inge har fået lange mørke skæghår på hage og overlæbe. Mina ved, at hun plejede at trække dem ud. Sidste sommer viste hun grinende Mina hvordan. Det var ude på badeværelset, da hun var her på sommerferie. *Damerne* lukkede fnisende døren for Hans-Kurt. Inge så smilende ind i spejlet med pincetten i hånden.

– Så ved du, hvordan man gør, når du engang bliver gammel, lo Inge og kneb hemmelighedsfuldt Mina i kinden.

– Så forfængelige I damer er, lo Hans-Kurt, da de kom ud fra badeværelset, duftende og med hager som spædbørn.

– Dav, siger Inge igen til Mina, lige så tungt som før.
– Ja, Inge er jo så glad for børn, siger Hans-Kurt. De sætter sig ved

kaffebordet. Villy ruller sig sammen ved siden af Inges rullestol, hans kløer skraber mod gulvet. Villy følger Inges bevægelser, kan Mina se.

– Ja, Villy ved jo, at der plejer at falde en kagekrumme af til ham, ler Hans-Kurt. Det har altid været hans hund. Han giver den mad, så den vokser sig stor og stærk. Inge har aldrig kløet ham på maven eller gået tur med ham.

De spiser kager og drikker kaffe. Inge løfter langsomt hånden med kaffekoppen. Mina gnider håret bort fra sin pande og ser ud ad vinduet. Det er holdt op med at regne. Vanddråber sidder i havens grønne græs. Fuglene begynder at fløjte igen.

– Ja, vi har fået meget regn på det sidste, siger Hans-Kurt.

– Ja, siger far – hele ni millimeter blev det til hjemme hos os.

Mina kan ikke spise flere småkager. Sodavanden klæber til hendes overlæbe. Hun vil ud og lege.

– Du må godt rejse dig nu, siger mor – sig nu pænt tak for kage til tante Inge. Inge har noget brunt på sin mundserviet. Mina ved ikke, hvad det er, måske er det bare kaffe. Mina giver hende hånden. Inge ler dybt. Ørerne vrirker.

Så løber Mina udenfor. Villy løber med, springer op, snapper efter hendes kjole og bjæffer – han er så børnevenlig. Hvis vi skulle have en hund, skulle det være én ligesom Villy, siger mor altid – så vil Mina også have en og lege med, når hun kommer hjem fra skole.

Villy er ikke kastret, så det kan da være, at han kan lave nogle hvalpe på en eller anden gang. Det håber Mina i hvert fald.

De løber igennem havens lange græs og hopper over rosenbedene uden at ødelægge de pæne kanter, som Hans-Kurt laver med en spade. Flaget er søreme også højt i dag. Det hænger slapt i lumenheden. Uden for ligusterhækken ligger markerne, hvor det grønne korn gror. Mina ser op mod huset. De drikker stadig kaffe inde i stuen.

– Jeg vil aldrig nogensinde være voksen, hvisker Mina til Villy, som halser spændt, da hun kaster med små grønne æbler, som han villigt løber efter.

Kom så Villy, fang dem! råber hun. Villy løber efter og gør store hop. Mina danser. Han bider fat i hendes kjole, så der kommer en flænge. Mina falder og skraber knæet. Hun kan mærke Villy ved sin nakke, da hun ligger på maven og rejser sig hurtigt op igen.

Nu kommer far og Hans-Kurt også ud i haven. De ryger begge på pibe. Det er så hyggeligt. Far gør det kun, når han er på besøg hos Hans-Kurt og Inge – og kun ude i haven. Inge har altid sagt, at hun ikke vil have piberøg inde i huset.

– Mina, du må ikke plukke æblerne fra træet, før de er modne, råber Hans-Kurt og ler.

– Nej, nej, skriger hun.

– Hvad er der sket med din kjole? spørger far.

– Ikke noget, siger Mina.

– Er det Villy?

– Nej, han er jo min bedste ven, siger hun. De løber om bag æbletræerne. Mina holder et æble i hånden højt over sit hoved. Villy hopper op ad hende, hans kløer river hende på armene.

– Lad nu vær', siger hun og skubber ham ned. Hun løber ud på græsplænen igen.

Mina kan tydeligt huske, dengang Inge ikke var som nu. Mina troede ikke, at damer kørte på knallert. Men det gjorde Inge. Hun kørte hen ad støvede grusveje med det røde tørklæde flagrende efter sig. Bagpå havde hun en flettet kurv, som var foret med rødterret stof. Den brugte Inge til de varer, hun skulle have med eller købe ind. Gråspurve fløj forskrækkede op, hundene gøede på gårdene, hun kørte forbi, og fulgte hende et stykke på vej. Mina og Inge pillede jordbær i haven, fodrede høns og kattekillinger. Mina var med til høstboller i laden, hvor spillemand gned på hvinende violiner. Hun sad oppe ved baren og drak sodavand efter sodavand, mens hun så på de svajende mænd og damer, indtil hun til sidst vaskede i seng og vagnede næste morgen med folk omkring sig, som smurte rundstykker og skålede i gammeldansk. Det havde ikke været dårligt.

Mina leger gemmeleg med Villy. Hun siger, at han skal blive sidende, så går hun om bag ribsbusken og fløjter på ham. Villy logrer med halen, hver eneste gang finder han hende. Hun kæler med ham og siger, at han er en god hund. Far og Hans-Kurt går rundt og snakker, imens de ser på haven, det plejer de altid at gøre, mens mor og Inge tager opvasken.

– Ja, siger Hans-Kurt til far – sent på natten fandt jeg Inge ude i skoven. Hun havde sagt, at hun ville køre over til Madsen med noget mad, fordi han var syg. Inge besøgte ham næsten hver aften.

Hun tog altid vejen igennem skoven, det er jo en genvej. Siden jeg fandt hende derude, har hun ikke været meget værd.

– Næ, siger far, – næ. Han ser over skulderen. Villy snuser til noget i græsset og ruller sig i det. Mina griner og klør ham på maven. Villy slikker længe hendes hånd og knurrer.

– Du passer lige på, han kan godt finde på at nappe dig, hvis du stikker hovedet for tæt på, råber Hans-Kurt.

– Tog du ikke Villy med ud for at lede efter Inge? spørger far.

– Han var stukket af hjemmefra, svarer Hans-Kurt hurtigt. Der bliver stille – jeg har jo aldrig fået kastreret ham, men han har heller ikke gået og strintet inde i huset.

Mina løber efter Villy og lader som om, hun ikke hører noget. – Dumme voksne, hvisker hun, Villy gør. De løber et par gange rundt om æbletræet. Far og Hans-Kurt ser lidt på stauderne og den nyklippede hæk.

– Ja, du må da bruge meget tid i haven, nikker far.

– Ja, det er jo dejligt at ha' en have, siger Hans-Kurt – men æbletræet har mærkeligt nok ikke givet så meget de sidste par år, det er ellers sådan nogle flotte røde nogen, saften driver af dem.

– Nå, hvordan mon det kan være? siger far.

– Tja, vejret måske.

– Ja, sikken et lille paradis I har her, sukker far – gid man boede på landet. Mændene går lidt rundt.

– Ja, Inge og jeg havde jo ikke rigtig noget samliv i tiden op til ulykken, siger Hans-Kurt – jeg troede jo bare, det var fordi vi var blevet lidt gamle. Men når hun kom tilbage fra Madsen om aftenen, så var det så sent, at jeg var faldet i søvn. Det var ligesom om, hun veg udenom. Hun havde kolde hænder og fødder. Måske skulle jeg have ringet til lægen, inden det gik helt galt.

– Ja, det er noget trist noget, siger far.

Mor og Inge er på vej ud af huset. Mor ruller Inge foran sig i rullestolen. Den slingrer fra side til side. Men Inge sidder helt stift.

– Mina, kom herhen til os, råber mor. Men Mina løber rundt imellem bambuserne. Villy løber efter. De gemmer sig og snakker sammen. Hun giver ham et stykke kage, som hun stjal ved bordet. Han sluger det i én mundfuld.

– Jeg har altså ikke mere, Villy, hvisker hun. Han snuser til hen-

des hænder, som om han ikke rigtigt tror på det. Han lægger hovedet i hendes skød.

Mina falder i søvn et øjeblik eller længere. Hun vågner, da jorden er blevet fugtig og kold. Villy er væk, og sollyset har ændret sig. Hun ser sig forvirret omkring. Ikke en lyd er der at høre. Himlen er blevet mørkere. Hun rejser sig og finder vej ud af bambuserne. Græsplænen ligger hen. Måske er de voksne bare gået en tur ned til åen, det plejer de at gøre, tænker hun. Mina kravler ud gennem et hul i hækken. Hun ser ud over kornmarkerne. Bag markerne ligger skoven. Træerne er ved at blive mørkegrønne nu. Det er jo også over midsommer.

- Villy, kalder hun. Kornet bevæger sig ikke.

Inge kørte igennem skoven for at komme til Madsens hus. Mina kender udmærket vejen igennem skoven. Der er ikke mange, som kører den vej. Men for de lokale, som kender den, er det en smutvej. Mina og Inge gik ofte tur i skoven, de plukkede hvide skovmærker og guldstjerner. Villy var aldrig med, Inge låste ham inde i bryggeret. De gik langt ind i skoven, hvor de kunne få øje på rådyrene, hvis de listede og ikke sagde en eneste lyd. Mina mente ellers, at det måske kunne være sjovt for Villy at se på rådyrene, men Inge sagde, at Villy altså kun var et dyr og havde sit jagtinstinkt i behold. Det vidste Mina egentlig godt. Villy holdt sig ikke kun til Belma, nabo-gårdens lille hvide andalusiske terrier.

Mina går gennem kornet og ser sig tilbage, men kan stadigvæk ikke se de voksne. Så giver hun sig til at løbe over mod skoven. Hun ved, at den er stor og strækker sig langt. Inge sagde altid, at hun kun måtte gå derover, hvis hun fulgte vejen. Kornet river hendes bare ben. Hun ser sig en ekstra gang tilbage, men der er ingen til at stoppe hende. Hun løber hurtigere og hurtigere.

Mina sov på sofaen i stuen, når hun var på sommerferie hos Inge og Hans-Kurt. Hun lyttede til uret, der tikkede inde i stuen. Sommetider hørte hun dem skændes oppe i deres seng. En enkelt nat tog Inge sin knallert og kørte ud i sommernatten, så Villy glammede. Hans-Kurt sendte Villy ud efter hende. Villy løb, gøede og snertede. Inge gav knallerten gas, så den bragede af sted. Men dengang indhentede Villy hende ikke. Næste morgen sad Inge som altid på sin plads ved køkkenbordet, og kaffen stod parat. Alt virkede normalt.

Mina når til skoven. Inge og Hans-Kurts gård synes langt borte nu. Et vindstød tager i en gren nærved. Skovens blade risler. Måske bør hun gå tilbage nu og se, om der ikke skulle være aftensmad.

Hans-Kurt ringede til far og mor den tidlige forårmorgen, da ulykken var sket. Mina hørte med det samme, at det var noget galt. Fars stemme lød så underlig. Hans-Kurt havde fundet Inge i bladene ved kanten af skovvejen, hvor hun lå ude af stand til at røre sig. Øjnene bare stirrede op i luften. Det ene bukseben var revet op, vel sagtens af nogle grene eller sådan noget. Blod løb ned ad hendes ben, og knallerten havde eksede hjul. Villy kunne ingen finde, men han kom hjem næste morgen og lagde sig ved Hans-Kurts lænestol.

Mina tog med ud og besøgte Inge på hospitalet. Hun lå i den store hvide dyne, stirrede forbi Mina og ud ad vinduet på skyerne. Der var så mange blomster på Inges natbord.

- Se de mange fine blomster og kort, sagde Hans-Kurt til Mina og smilede forsigtigt. Hun så på dem og læste kortene. Der var også et kort og en stor buket blomster fra Madsen. Han var nok også ked af, at Inge ikke kunne besøge ham længere. De gik hurtigt hjem igen, for Inge faldt i søvn.

Mina går videre igennem det tætte løv. Hvis hun fortsætter lige ud, kommer hun til vejen. Så kan hun jo gå hjem ad den. Hun ønsker at Villy er der, så hun ikke skal gå her helt alene. Det bliver kolde dere. Hun fryser om tæerne. Det pusler lidt i krattet. En fugl flyver op. Hun går igennem græs og plukker hvide skovmærker. Langt væk ser det ud som om, at træerne skiller. En grå stribe forneden må betyde, at vejen er der, så skal hun bare følge den for at komme tilbage til gården. Det pusler i krattet igen. Mina ser sig omkring, men der er intet at se. Hun småløber og når endelig til stengærdet ved vejen, som hun hopper over. I den brede vejkant ligger tørre blade fra sidste sommer. Længere henne ad vejen kan hun se noget bevæge sig i vinden, som er trukket op. Hun går langsomt derhen og roder op i de sammenklitrede blade. Det er et rødt stykke stof som blaffer i vinden. Hun genkender Inges tørklæde. Så brummer noget ved siden af hende. Hun ser op på stengærdet. Det er Villy, som står deroppe. Først tror Mina, at han smiler til hende, hun rækker hænderne op mod ham. Han snapper efter hende. Villy logrer ikke længere, men knurrer med blottede tænder. Hårene har rejst sig til børster på hans sorte ryg. Mina river hånden til sig. Han sætter i et

langt spring ned mod hende. Mina vælter, taber de hvide blomster
ud af sine hænder, og de falder på vejen.